

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, PhD., v právní věci **žalobkyně: E. L.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22.3.2016, č.j. „X“, a ze dne 31.3.2016, č.j. „X“,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e** v části směřující proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 22.3.2016, č.j. „X“, **o d m í t á**.
- II. Žaloba **s e** v části směřující proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 31.3.2016, č.j. „X“, **z a m í t á**.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 22.3.2016, č.j. „X“ (dále jen „rozhodnutí ze dne 22.3.2016“), jímž jí byl podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „ZDP“), ode dne 24.6.2006 přiznán starobní důchod ve výši 7.789,- Kč, jenž byl od ledna 2007 zvýšen na částku 8.243,- Kč, od ledna 2008 zvýšen na částku 8.574,- Kč, od srpna 2008 zvýšen na částku 9.044,- Kč, od ledna 2009 zvýšen na částku 9.347,- Kč, od ledna 2011 zvýšen na částku 9.687,- Kč, od ledna 2012 zvýšen na částku 9.847,- Kč, od ledna 2013 zvýšen na částku 9.976,- Kč, od ledna 2014

zvýšen na částku 10.017,- Kč, od ledna 2015 zvýšen na částku 10.200,- Kč a od ledna 2016 zvýšen na částku 10.240,- Kč; a současně se domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 31.3.2016, č.j. „X“ (dále jen „rozhodnutí ze dne 31.3.2016“), jímž byly zamítnuty její námitky a potvrzeno usnesení České správy sociálního zabezpečení ze dne 13.3.2015, č.j. „X“ (dále jen „usnesení ze dne 13.3.2015“), kterým bylo podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o přiznání starobního důchodu s odůvodněním, že o nároku na uvedenou důchodovou dávku již bylo rozhodnuto, a její žádost je tak zjevně právně nepřipustná.

Žalobkyně v žalobě, jejím doplnění ze dne 18.5.2016 učiněném na základě výzvy soudu a dále v podáních ze dne 20.5.2016, ze dne 26.7.2016, ze dne 3.8.2016 a ze dne 21.11.2016 k oběma napadeným rozhodnutím uvedla, že invalidní důchod jí měl být přiznán již dříve, neboť je dlouhodobě vážně nemocná – zejména s „*chronickými ledvinami*“, ale trpí i dalšími onemocněními. Lékaři však její zdravotní stav posoudili nesprávně, v důsledku čehož jí vznikla finanční škoda a ona i její rodina musely strádat. Proto žádá nejen o doplacení invalidního důchodu, ale i vdovského důchodu a režijních výhod Českých (Československých) drah. Cítí se být diskriminována. Následně žalobkyně podrobně popsala svůj zdravotní stav a jeho vývoj od dětství až po současnost. S ohledem na uvedené pak navrhl, aby soud napadená rozhodnutí zrušil.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyně žádala o přiznání starobního důchodu poprvé již v roce 2006. V té době však byla poživatelkou invalidního důchodu, a protože dle tehdy provedeného výpočtu měl být pobírán invalidní důchod vyšší, než kolik by činil přiznaný starobní důchod, byla její žádost ve smyslu ust. § 58 ZDP zamítnuta. V roce 2015 žalobkyně uplatnila novou žádost o přiznání starobního důchodu, řízení o ní však bylo žalovanou zastaveno usnesením ze dne 13.3.2015 s odůvodněním, že o nároku již bylo rozhodnuto v minulosti. V rámci námitkového řízení proti uvedenému usnesení ale žalovaná dodatečně zjistila, že výpočet provedený v roce 2006 byl nesprávný, neboť starobní důchod žalobkyně měl činit více, než vyplácený invalidní důchod. Novým rozhodnutím ze dne 22.3.2016 proto žalobkyni starobní důchod od roku 2006 dodatečně přiznala. Co se týče namítaného zdravotního stavu žalobkyně, ten byl dle žalované naposledy posuzován v roce 2000 v rámci žádosti o přiznání invalidního důchodu. Proti rozhodnutí o jeho přiznání nepodala žalobkyně žádný opravný prostředek, a proto již nyní nelze posuzovat, zda jí byla určena správná diagnóza. Poživatelkou invalidního důchodu nicméně žalobkyně od roku 2006 již není. Vzhledem k tomu žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Před vlastním meritorním projednáním žaloby je soud vždy nejprve povinen se zabývat posouzením, zda jsou splněny podmínky řízení. Ty se obvykle vymezují jako předpoklady přípustnosti vydání rozhodnutí ve věci samé a soud k nim přihlíží kdykoli v průběhu řízení. K přezkoumávání správního rozhodnutí je v rámci správního soudnictví možné přistoupit jen za předpokladu, že nejsou dány překážky, které by bránily meritornímu rozhodnutí, jinak soudu nezbyvá, než podanou žalobu usnesením podle ust. § 46 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) odmítnout.

Jednou z uvedených podmínek řízení, a to vymezenou v ust. § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s., je, že žaloba nebyla podána předčasně. Správní soudnictví má totiž v systému přezkumu rozhodování a postupů orgánů veřejné správy pouze subsidiární roli, a ochrany v jeho rámci se účastník může domáhat až tehdy, vyčerpal-li před podáním žaloby veškeré přípustné řádné

opravné prostředky stanovené pro dané správní řízení, přičemž současně již bylo o těchto prostředcích správními orgány pravomocně rozhodnuto. Ust. § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. pak konkrétně dopadá na situaci, kdy účastník sice ve správním řízení přípustný řádný opravný prostředek podal, nevyčkal ale na výsledek takto zahájeného opravného řízení a ještě před jeho pravomocným skončením podal návrh na zahájení řízení před soudem – i to je důvodem pro odmítnutí návrhu.

Z podané žaloby a dalších podání žalobkyně soud zjistil, že rozhodnutí ze dne 22.3.2016 vydané Českou správou sociálního zabezpečení, jež žalobkyně napadá, je toliko prvoinstanční povahy. Proti němu sice žalobkyně ve správním řízení uplatnila včasné námítky, žalovaná však o nich rozhodla až rozhodnutím ze dne 22.7.2016, č.j. 496 024 191/315-JJ, tedy po zahájení řízení před soudem na základě žaloby doručené dne 3.5.2016. Tím, že v projednávané věci nebyla splněna jedna ze základních podmínek řízení, tj. nevyčkání konečného rozhodnutí ve věci, však má za následek, že žalobu není možné meritorně projednat, neboť dle ust. § 5 s.ř.s. se ve správním soudnictví lze domáhat ochrany práv jen po vyčerpání řádných opravných prostředků. Žalobkyně tak mohla podat žalobu toliko proti rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 22.7.2016, pakliže se neztotožňovala se závěry konečného meritorního rozhodnutí, avšak tohoto práva do dnešního dne nevyužila, když namísto toho brojila proti rozhodnutí vydanému v I. stupni správního řízení.

Za této situace tudíž soud dospěl k závěru, že žalobu je nutno v části týkající se napadeného rozhodnutí ze dne 22.3.2016 je třeba odmítnout, a to právě s poukazem na ust. § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť byla ze strany žalobkyně podána předčasně. Dále se proto věcně zabýval toliko posouzením napadeného rozhodnutí ze dne 31.3.2016.

Při ústním jednání konaném dne 15.5.2017 žalobkyně uvedla, že na podané žalobě trvá, přičemž znovu poukázala na své zdravotní problémy, jimiž trpí celý svůj život. Zdůraznila, že dle jejího názoru nebyla nikdy ze strany lékařů řádně vyšetřena, což pouze vedlo k dalšímu zhoršování obtíží, v důsledku kterých nemohla mít ani další dítě. Kvůli nepřiznání invalidního důchodu trpěla nedostatkem peněz jak ona, tak její dcera, která nemohla jít studovat. Proti rozhodnutí o nepřiznání invalidního důchodu sice v roce 1996 podala žalobu a při řízení před soudem soudkyni Mgr. H. ukazovala zkusavku s černou krví, tu to ale nezajímalo a invalidní důvod žalobkyni nepřiznala. V roce 2012 pak žalobkyni na přechodu pro chodce srazilo auto, následně musela být operována, trpěla pooperačními komplikacemi, a doposud má v noze drát, který by dle jejího názoru měl být vyndán. Je tudíž přesvědčena, že by jí měly být zpětně doplacený veškeré dlužné nároky od roku 1990, což potvrdilo i Bundesministerium, které jí přislíbilo pomoci i v budoucnu – žalobkyně se na tento orgán hodlá opětovně obrátit. K prokázání svých tvrzení týkajících se zhoršeného zdravotního stavu žalobkyně navrhla provést důkaz lékařskými zprávami, které přiložila ke svým podáním, a dále výslechem svědka F. P.

Pověřená pracovnice žalované v plném rozsahu odkázala na vyjádření k žalobě ze dne 30.6.2016. Ve vztahu ke stanovisku žalobkyně pak poukázala na to, že právě projednávaný spor se týká starobního, nikoliv invalidního důchodu, pro nějž nemá zkoumání zdravotního stavu účastníka význam.

V konečném návrhu žalobkyně uvedla, že trpěla celý život zbytečně, peníze potřebuje pro své děti, o ni se již nejedná. Navrhla proto, aby soud žalobě vyhověl, přičemž se výslovně

vzdala náhrady nákladů řízení. Žalovaná v konečném návrhu navrhla zamítnutí žaloby, neboť dle ní byla obě napadená rozhodnutí vydána v souladu se zákonem. Současně uvedla, že náhradu nákladů řízení nepožaduje.

Napadené rozhodnutí ze dne 31.3.2016 soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Soud si u žalované vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového i právního stavu dospěl k závěru, že žaloba proti rozhodnutí ze dne 31.3.2016 není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 8.3.2006 podala žalobkyně u Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice žádost o přiznání starobního důchodu s počátkem výplaty od 24.6.2006. V té době již byla poživatelkou plného invalidního důchodu (pozn. soudu – dnes invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně) přiznaného Českou správou sociálního zabezpečení od 17.2.2000, v částce ke dni žádosti ve výši 6.364,- Kč. Dle výpočtu České správy sociálního zabezpečení by starobní důchod k uvedenému dni činil toliko 5.254,- Kč – z toho základní výměra důchodu 1.470,- Kč a procentní výměra 3.784,- Kč (51 % z osobního vyměřovacího základu ve výši 7.419,- Kč stanoveného za roky 1986 – 2005). Již vyplácené dávky invalidního důchodu by tak převyšovaly vypočtený starobní důchod, a proto Česká správa sociálního zabezpečení ve smyslu ust. § 58 ZDP rozhodnutím ze dne 14.4.2006, sp.zn. „X“ (dále jen „rozhodnutí ze dne 14.4.2006“), žalobkyni starobní důchod nepřiznala.

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 8.10.2014, sp.zn. „X“ (dále jen „rozhodnutí ze dne 8.10.2014“), byl žalobkyni dle ust. § 61a ZDP od 24.10.2014 pro dosažení věku 65 let přiznán namísto invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně starobní důchod, a to v částce 8.287,- Kč odpovídající dosud vyplácenému valorizovanému invalidnímu důchodu. Uvedené rozhodnutí bylo v důsledku uplatněných námitek žalobkyně následně potvrzeno i Českou správou sociálního zabezpečení rozhodnutím ze dne 27.10.2014, č.j. „X“.

Dne 19.1.2015 podala žalobkyně u Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice novou žádost o přiznání starobního důchodu s počátkem výplaty od 24.10.2014. O žádosti rozhodla Česká správa sociálního zabezpečení usnesením ze dne 13.3.2015 tak, že ji zamítla, neboť o žádosti žalobkyně o starobní důchod již bylo pravomocně rozhodnuto dne 14.4.2006.

O uplatněných námitkách žalobkyně proti uvedenému usnesení rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 31.3.2016 tak, že je zamítla. Současně však v průběhu námitkového řízení rozhodnutím ze dne 22.3.2016 žalobkyni zpětně k 24.6.2006 přiznala starobní důchod ve výši 7.789,- Kč, s postupnou valorizací až do roku 2016, když z úřední povinnosti zjistila

že v původním rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přiznání starobního důchodu ze dne 14.4.2006 došlo k chybnému užití osobního vyměřovacího základu žalobkyně za rok 1999, jenž měl namísto 4.985,- Kč činit 12.687,- Kč. S ohledem na to v odůvodnění rozhodnutí ze dne 31.3.2016 osvětlila, že pakliže byl žalobkyni starobní důchod na základě rozhodnutí ze dne 22.3.2016 dodatečně přiznán, nelze o něm již znovu rozhodovat.

Soud se k námitkám žalobkyně zabýval posouzením zákonnosti postupu žalované spočívajícím v zastavení řízení o opakované žádosti o přiznání starobního důchodu pro její tvrzenou nepřípustnost.

Dle ust. § 56 odst. 1 písm. b) ZDP, ve znění účinném do 16.6.2016, platí, že zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.

Dle ust. § 58 ZDP, ve znění účinném do 30.6.2006, platí, že jsou-li současně splněny podmínky nároku na výplatu více důchodů téhož druhu nebo na výplatu starobního, plného invalidního nebo částečného invalidního důchodu, vyplácí se jen jeden důchod, a to vyšší; to však neplatí, jde-li o nárok na sirotčí důchody podle § 52 odst. 2. Jsou-li současně splněny podmínky nároku na výplatu starobního, plného invalidního nebo částečného invalidního důchodu ve stejné výši, vyplácí se důchod, který si pojištěnec zvolil. Dnem úpravy výplat důchodů pro souběh zanikají nároky na důchody, které se nevyplácejí.

Dle ust. § 61a odst. 1 – 3 ZDP, ve znění účinném do 31.12.2014, zaniká nárok na invalidní důchod pro invaliditu prvního nebo druhého stupně a nárok na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně pojištěnce, který nebyl účasten důchodového spoření, dnem, kterým jeho poživatel dosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let; tímto dnem vzniká tomuto poživateli nárok na starobní důchod. Starobní důchod náleží ve výši, v jaké náležel dosavadní invalidní důchod. Nárok na starobní důchod nevyklučuje nárok na starobní důchod podle § 29 odst. 1, 2 nebo 3.

Pro posouzení předmětné věci je třeba rozlišovat tři pojmy vymezené ZDP, a to: starobní důchod, invalidní důchod a transformovaný invalidní důchod na starobní důchod. V této souvislosti soud v první řadě zdůrazňuje, že rozhodnutí, proti kterému žalobkyně brojí, se týká nároku na výplatu starobního, nikoliv invalidního důchodu. Aniž by proto chtěl jakkoliv bagatelizovat vážnost jejího zdravotního stavu, musí současně konstatovat, že tato skutečnost nemá pro řízení žádný význam, neboť podmínky pro přiznání starobního důchodu a jeho výše jsou na poklesu pracovní schopnosti pojištěnce (jakožto jedné z podmínek pro přiznání invalidního důchodu) zcela nezávislé. Jestliže tedy žalobkyně v několika podáních obsáhle uváděla, s jakými zdravotními obtížemi se musí potýkat, soud sice shledává její situaci politováníhodnou, zároveň se ale námitkami v tomto smyslu nemůže dále zabývat, neboť předmětem jeho rozhodovací činnosti v dané věci je zcela odlišný nárok.

Přesto však nad rámec posuzovaného ve vztahu k žalobkyni konstatuje, že plný invalidní důchod (pozn. – dnes invalidní důchod pro invaliditu III. stupně) jí byl přiznán již v roce 2000. Příslušné orgány tedy evidentně vzaly její zdravotní stav v potaz, neboť u ní shledaly maximální pokles pracovní schopnosti (dnes 70 % a více). ZDP však ani v tehdy platném, ani v aktuálním znění neupravuje žádný vyšší stupeň invalidity, než je plná/III. stupně, pročez lze uzavřít, že žalobkyně „dosáhla“ na samotný strop nároku spojeného s výplatou invalidního důchodu. I proto za situace, kdyby se snad ještě v průběhu let dál její zdravotní obtíže zhoršovaly (soud nyní záměrně pomíjí okolnosti rozhodné pro vznik nároku na starobní důchod, o kterém bude řeč níže), nebylo by možné je již dále ve vztahu k nárokům na důchod zohledňovat. Stejně tak nejsou předmětem řízení ani vdovský důchod či další nároky, jejichž přiznání žalobkyně v žalobě požadovala, když napadené rozhodnutí žalované ze dne 31.3.2016 se dotýká toliko starobního důchodu.

Jak vyplynulo ze skutkového zjištění soudu, svou první žádost o přiznání starobního důchodu podala žalobkyně v roce 2006. Tehdy – a jak ještě bude uvedeno, nesprávně – ale byla její žádost zamítnuta rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 14.4.2006 z důvodu, že vyplácený invalidní důchod v částce 6.364,- Kč převyšuje vypočtený starobní důchod ve výši 5.254,- Kč. Ust. § 58 ZDP totiž zcela jednoznačně stanoví, že jestliže by měl u pojištěnce současně vzniknout nárok na výplatu jak starobního, tak invalidního důchodu, bude vyplácen pouze ten vyšší z nich, zatímco nárok na nižší zanikne. Podle provedeného výpočtu měl být v případě žalobkyně tímto nižším nárokem právě požadovaný starobní důchod, proto jej Česká správa sociálního zabezpečení v souladu se zjištěnými skutečnostmi žalobkyni nepřiznala, neboť v kladném případě by tak žalobkyni příslušelo méně finančních prostředků, než na jaké by měla právo. Na tomto místě soud znovu připomíná, že žalobkyně dosáhla maximálního stupně invalidity, s níž byla spojena i výplata nejvyšších dávek vyplývajících z důchodového pojištění s ohledem na míru naplnění zákonných podmínek, tudíž ve vztahu k invalidnímu důchodu již nemohla obdržet více.

Pakliže pojištěnec, jemuž svědčí nárok na výplatu invalidního důchodu (který však, jak již bylo rozebráno, není vyšší, než starobní důchod, jenž by mu jinak náležel), dosáhne věku 65 let či důchodového věku, je-li tento vyšší než 65 let, dochází tímto okamžikem dle ust. § 61a ZDP k tzv. transformaci invalidního důchodu na důchod starobní. Tato situace nastala u žalobkyně dne 24.10.2014, a od uvedeného data tak měla nárok toliko na starobní důchod, neboť invalidní důchod ze zákonných důvodů zanikl a již nebylo možné se nárokem na něj dále zabývat. Na druhou stranu dle ust. § 61 odst. 3 ZDP nevylučovala přeměna invalidního na starobní důchod k žádosti žalobkyně nové posouzení, zda jí namísto transformovaného invalidního důchodu nenáleží nárok na „standardní“ starobní důchod upravený v ust. § 29 odst. 1 – 3 ZDP. Tato okolnost měla přitom skutečně v dané věci rozhodující vliv pro následný postup správních orgánů.

Žalobkyně totiž v roce 2015 uplatnila novou žádost o přiznání starobního důchodu, který jí sice nebyl usnesením České správy sociálního zabezpečení ze dne 13.3.2015 opětovně přiznán s tím, že již o něm bylo v minulosti rozhodováno, avšak ve chvíli, kdy žalobkyně zcela správně podala proti tomuto rozhodnutí námitky, aktivovala žalovaná v rámci své přezkumné činnosti již zmiňované ust. § 61a odst. 3 ZDP a provedla nový výpočet výše této dávky důchodového pojištění. V důsledku uvedeného postupu pak zjistila, že žalobkyni svědčí nejen nárok na starobní důchod v částce vyšší, než doposud vyplácený transformovaný invalidní důchod, ale dokonce, že vlivem nesprávného užití osobního vyměřovacího základu

za rok 1999 měl přesahovat i vyplácený invalidní důchod v roce 2006, kdy žalobkyně podávala svou původní žádost o přiznání starobního důchodu. Jinak řečeno, že již tehdy jí mělo být v její žádosti o přiznání starobního důchodu vyhověno, neboť v souladu s ust. § 58 ZDP jí měl invalidní důchod – coby nižší nárok – zaniknout. Rozhodnutím ze dne 22.3.2016 proto Česká správa sociálního zabezpečení ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. b) ZDP toto své původní pochybení napravila a žalobkyni zpětně ke dni 24.6.2006 starobní důchod přiznala, včetně jeho doplacení.

Přezkum rozhodnutí ze dne 22.3.2016 není v aktuálně probíhajícím soudním řízení možný, a to z procesních důvodů, které již soud rozvedl výše. Jeho vydání mělo nicméně zásadní vliv na druhé napadené rozhodnutí ze dne 31.3.2016, kterým žalovaná zamítla námitky žalobkyně proti usnesení ze dne 13.3.2015. Žalovaná totiž ve věci aplikovala ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, dle kterého správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže je zjevně právně nepřipustná. V kontextu daného případu lze konstatovat, že není možné znovu rozhodovat o nároku, kterému již bylo vyhověno. Rozhodnutí ze dne 22.3.2016 totiž nahradilo nejen účinky původního rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 14.4.2006, jímž byl žalobkyni starobní důchod původně nesprávně nepřiznán, ale i následné rozhodnutí ze dne 8.10.2014 o transformaci invalidního důchodu na důchod starobní.

Následkem přiznání starobního důchodu však musela být jako nepřipustná zamítnuta druhá žádost žalobkyně, neboť jmenovaná se jí opětovně domáhala přiznání starobního důchodu, jenž jí ale již byl přiznán, a nemohlo tak o něm být opětovně rozhodováno a znovu žalobkyni vyhověno. Takovýto postup žalované hodnotí soud jako správný a zákonný, ve vztahu k žalobkyni ale uvádí, že ačkoliv jí v napadeném rozhodnutí ze dne 31.3.2016, ani v následném řízení před soudem, nebylo možné uspokojit, zakládají se důvody nevyhovění pouze na procesních zákonitostech správního řádu a ZDP. Ve výsledku však svým aktivním přístupem dosáhla faktického úspěchu ve věci, když správní orgány dodatečně uznaly své pochybení z roku 2006 a přiznaly jí starobní důchod, pro nějž jí svědčilo právo.

V této souvislosti soud dále konstatuje, že nemohl žalobkyni vyhovět v jejích návrzích na doplnění dokazování výsledkem svědka P. a lékařskými zprávami, neboť jak již při ústním jednání správně konstatovala pověřená pracovnice žalované, v řízení o přezkumu správního rozhodnutí týkajícího se starobního důchodu nemá posouzení zdravotní stavu účastníka, na rozdíl od důchodu invalidního, žádný význam. Z tohoto důvodu soud návrhy na provedení těchto důvodů pro nadbytečnost zamítl.

Soud uzavírá, že námitky žalobkyně týkající se rozhodnutí žalované ze dne 31.3.2016 shledal nedůvodnými, a proto žalobu výrokem II. rozsudku v této části podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první, odst. 2 s.ř.s. ve výroku III. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší. Ve vztahu k rozhodnutí ze dne 22.3.2016 pak soud podotýká, že by nárok na náhradu nákladů účastníkům dle ust. § 60 odst. 3 věty první s.ř.s. nenáležel i proto, že došlo k odmítnutí žaloby.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 15. května 2017

JUDr. Petr Černý, PhD., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová